

denne Udstyknings- eller Udskiftningsbevægelse har været næret længe paa Færøerne. Jeg synes ikke, dette er rigtigt; jeg synes tværtimod, at man paa et tidligere Tidspunkt har næret megen Ængstelse for, at Udstykningsbevægelsen skulde tage alt for stærk Fart. Men nu ønsker man i hvert Tilfælde dette Krav gennemført, og det er sikkert ogsaa nødvendigt. Herhjemme foregik Udskiftningen for 100 Aar siden, og det er mærkeligt nok, at der er gaaet 100 Aar eller mere, inden man er kommet til den Opiattelse paa Færøerne, da de trods den Forskellighed, der er til Stede, alligevel er et Stykke dansk Land. Det kunde tyde paa, at den fjerne Forbindelse ogsaa har givet sig Udslag paa dette Omraade.

Det er naturligt, synes jeg, at man her er gaaet den Vej, man er gaaet, nemlig den samme Vej, som man i Almindelighed følger herhjemme. Naar der forberedes en eller anden stor Reform, nedsættes der en Kommission til Behandling af Sagen, og ihvorvel jeg er ganske klar over, at en Mængde Mennesker ironiserer over Nedsættelsen af Kommissioner og mener, at vi har alt for mange, hører jeg afgjort ikke til dem. Naar der skal gennemføres Reformen af nogen Betydning, maa der gøres et grundigt og godt Forarbejde, og det er i al Almindelighed kun muligt ved Hjælp af Kommissioner. Fordi der i Rigsdagen nedsættes et Udvalg om en bestemt Reform, kan man ikke vente, at Rigsdagen vil være i Stand til at udføre et saadant Arbejde, saa meget mindre som jeg ikke tror, at nogen Minister forelægger et Lovforslag uden at anbefale det til hurtig og velvillig Behandling. Men en hurtig og velvillig Behandling kan i mange Tilfælde slet ikke finde Sted, hvis der indenfor Udvalget skal gøres et Arbejde for Reformen af indgribende Betydning for store Dele af vort Samfund. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre, Repræsentanten for Færøerne (Efferø), i, at det er et udmærket Arbejde, der er gjort af den færøske Landbokommission, et Arbejde, som er fuldkommen grundlæggende. Ogsaa den højtærede Justitsminister henholdt sig med Rette til dette Arbejde, saa at Lovforslaget i Virkeligheden er en direkte Frugt af Kommissionens Arbejde.

Hovedbestemmelsen i Lovforslaget findes i § 1, hvis faa Ord næsten indeholder et Program. Paragraffen siger kort og godt: „Ejendomme, som ligger i Fællig, kan kræves udskiftet“. I dette „kan“ ligger der jo en Begrænsning; man paabyder altsaa

ikke, at Ejendomme, som ligger i Fællig, det vil sige som drives i Fællesskab, skal udskiftes.

§ 2 b. udtaler med Hensyn til Fællig, at derved bl. a. forstaas, at de forskellige Ejere vel hver har deres særskilte Stykker, men disse ligger saaledes i Forhold til hinanden, at hver Ejer ikke uden uforholdsmæssig Byrde kan frede eller paa formaalstjenlig Maade benytte sin Ejendom — dette Forhold kalder man Ejendomsblanding. Det er et ejendommeligt Forhold, som vi slet ikke kender herved — mig bekendt har det overhovedet aldrig eksisteret her. Jeg forstaar, at hver i Virkeligheden har sine Stykker, men desuagtet kan det ligge saaledes, at det ikke er muligt at drive Stykkerne hver for sig; der er foregaaet en Ejendomsblanding, idet de paa-gældende Ejendomme faktisk er udstykket, men ikke kan drives paa tilfredsstillende Maade.

I § 3 bestemmes, at Udskiftning ikke kan kræves fremmet, naar den efter de stedlige Forhold skønnes at ville være utjenlig eller forbundet med overvejende Ulempe, eller naar den findes ikke hensigtsmæssigt at kunne foretages uden samtidig Udflytning, og denne ikke lader sig iværksætte. Her er altsaa ikke alene Tale om Udskiftning, men ogsaa om Udflytning, og jeg forstaar, at dette i Virkeligheden er et vanskeligere Spørgsmaal. Man kan vel foretage en Udskiftning, uden at dermed er forbundet direkte Udgifter, men naar det drejer sig om Udflytning, bliver der Tale om Nedrivning eller Flytning af Ejendomme o. s. v., der kan medføre overordentlig stor Udgift.

Jeg ser, at medens man fra Lagtingets Side har ønsket en vis Indflydelse paa Ud-vælgelsen af Kommissionens Formand, har Justitsministeren ikke ment at kunne imødekomme Lagtinget i den Henseende ud fra den Betragtning, at Justitsministeriet derved vilde blive bundet for stærkt. Skønt jeg mener, at man bør følge Lagtinget i saa stor Udstrækning som muligt, maa jeg erkende, at der ligger ikke saa lidt til Grund for de Betragtninger, der blev fremført af den højtærede Justitsminister, og det glædede mig meget, at det ærede Medlem for 7de Kreds (Efferø) som Færøernes Repræsentant erklærede, at han sluttede sig til de Ændringer, der var foreslaaet af Justitsministeren.

Den Procent, der skal til for at kræve Udskiftning gennemført, er i Lovforslaget fastsat til $\frac{1}{10}$. Det vil jo altid være en Skønssag. Det er ikke nogen stor Procent,